

Poštšina plačana v gotovini

Cena 2 Din

DRAMA

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI 1931/32

Kvadratura kroga

Premijera 13. aprila 1932

IZHAJA ZA VSAKO PREMIJERO

UREDNIK : FR. LIPAN

*Novosti za damske
plašče pravkar došle!*

**A. & E. Skabernè
Ljubljana**

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

Izhaja za vsako premijero

Premijera 13. aprila 1932

Ost.:

V. Katajev: „Kvadratura kroga“

Česar aritmetika in geometrija ne zmore prav do kraja, to izvrši in reši Katajev. Reši brez nedoločenega števila π in njegova formula je $r^2\pi$, samo da njegovo Ludolfovo število ni 3.14159..., temveč je živ cel človek. On izvrši kvadraturu popolnoma. — In njegova matematika je bistra, umna in poleg vsega še zabavna, česar bi o matematiki sicer ne mogel trditi...

Štiri pokliče v življenje, ali bolje, dvakrat po dva... In jih suče, prekopicava, zamenjuje, tako da dobimo ob koncu igre isti rezultat, celo številke so iste — pa je le vse drugače — pa je le isto...

Zadeva se plete v Rusiji, danes, včeraj, vsekakor v sodobni Rusiji. Junaki so komsomolci in komsomolke — komunistična sovjetska mladina. Ena med njimi ni organizirana, kar pa ne brani, da se poroči s pravim dečkom. Poroči se v Zagšu — zaregistrovki graždanskavo sožitelstva — tja v tako pisarno stopita dva, ki sta sklenila živeti skupaj, pa ju registrirajo in zadeva je odpravljena. Ako se izkaže, da le ne spadata skupaj, gresta spet v Zags, pa ju ločijo. Taka je ta reč! Poleg so še nova načela, platforme, vidiki — ki so za nas včasih težje pojmljivi — ker so pač znani samo potom vesti, informacij, brošur in več ali manj objektivnih ali neobjektivnih knjig in del o Sovjetski Rusiji.

Sicer pa je napisana ta komedija za vse in Katajev se smehlja nad komunističnimi izjavami, včasih jih postavi v zabavno luč in pove v celem in vsem, da noben katekizem ne bo izpremenil nature človeka, kajti vse, kar se ljubi in družijo, je večno v sponah zmot, vendar oko človeka, ki gleda jasno, najde še vedno več zemskega blaženstva nego oni, ki je samo uklenjen z idejo in gluhim izvrševanjem njenih paragrafov in programov.

*

V ostalem uporablja Katajev sledeče aktualne barve:

Stanovanjsko krizo. — Zakonci živijo v eni sobi, dva para živita v eni sobi. — Po sredi stena pa je — z eno besedo: redek primer za ustanovitev socializma v eni sobi — v petih minutah dvosobno stanovanje. Amerika je posekana.

Krogotok vprašanja: Kaj je potrebno za trden zakon? Potrebna je: sorodnost značajev, sporazumnost, pripadnost k istemu razredu, enaka politična opredeljenost, delovni kontakt... Kaj bi prišlo morebiti še v poštev? Morebiti ljubezen? Figo! Ljubezen je socijalni predsodek, pelin na medu, gnil idealizem... Ecco!

Kaj je vse fevdalno: sosedje, bicikelj, Bog, no in recimo osebna lastnina.

Kaj je moralno in kaj ni moralno? — Potem pa še vedno optimistično zagotovilo: imejte se kar lepo radi — revoluciji to ne bo škodovalo.

Duhovita, zabavna, rahla satira, ki teče v Moskvi že tri leta, večer za večerom preko odra. Teater: komedija, veseloigra, burka, melodram in vodevil — vsakega malo — a odlično narajeno.

Razno

MARČEV REPERTOAR

v Beogradu: Barry Connors »Roxy«, Trifković »Izbirčna žena«, Milošević »Jubilej«, Dimitrijević »Sestra kapetana Leke«, Nikolajević »Večni plašč«, Meyer-Förster »Stari Heidelberg« in Goethe »Egmont«;

v Zagrebu: Molnar »Dobra vila«, Ivančić »Čarobna piščalka«, Hašek »Švejk«, Anet »Mayerling«, Pagnol »Marius«, Molnar »Olympia«, Vautel »Naš gospod župnik«, Petrović »Mača«, Bruckner »Elizabeta Angleška«, Zagorka »Lotrščakova hči«, Bruckner »Bolezen mladine« (v Studiju), Gandera »Nič brez mož«, Ibsen »John G. Borkman«, Arnold v. Bach »Nedolžni laškoživec«, Mesarić »Joco Udmanić«, Jandrić »Ljubomirović« in Maugham »Matematika v zakonu«.

GOETHEJEVA PROSLAVA

v Beogradu je bila 22. marca. Uprizorili so »Fausta« v prevodu Riste Odavića in v režiji Isajlovića. Zasedba: Raša Plaović (Faust), Drag. Gosić (Mefisto), M. Milošević (Valentin), Paranos (Marta), Katalinić in Riznić, izmenoma (Marjetica);

v Zagrebu pa je priredil Pen-klub proslavo v gledališču s tem pestrim razporedom: 1.) Marjetičina molitev (pela Nada Tončić), 2.) Hasanaginica (recitala v nemščini A. Kernic), 3.) Goethe in Slovani (predaval dr. Mati), 4.) Marjetičine scene (recitala B. Kralj), 5.) O Goetheju (predaval v nemščini dr. Schütz), 6.) Prometej (recital prevajalec M. Begović), 7.) Rimske elegije I. in XX. (Nazorjev prevod, recital T. Strozzi), 8.) Mladi Goethe kot prevajalec Hasanaginice (dr. Curčin), 9. Mignon (pela A. Badalić).

*

Izprašani gledališki kritiki. Samo en izvod še razpečava kriza po vsem svetu vedno bolj: neumnost. Tudi v Ameriki so gledališča prazna, večina umetnikov je brez kruha, enako kot je to v drugih poklicih. Nastalo je tedaj čudno mnenje, da so kritiki krivi tega dela svetovne krize, ne pa biciklisti, kakor bi v Nemčiji sigurno mislili. Da bi to potrdil, je poslal g. Sirovich, predsednik odbora za avtorske pravice, na najbolj mero-dajne ameriške kritike okrožnico, v kateri pravi: »V Newyorku je tri četrtine gledališč zaprtih, gledališki podjetniki so uni-čeni, na tisoče igralcev, muzikov, odrskih delavcev, slikarjev, razsvetljačev in drugih gledaliških nameščenecv je brez kruha, milijonsko dolarsko premoženje je brez vsake koristi in zato domnevamo, da se občinstvo ogiba gledališč radi nepravilne in trde kritike ocenjevalcev. Mladi in tudi starejši, izkušeni dramatikci so radi takih kritik izgubili pogum in voljo in banke ne zaupajo več denarja gledališkim podjetnikom. Dandanes pi-šejo kritike boksarski reporterji, ki so še včeraj poročali o »Ba-seballu«, nekateri kritiki pa sploh ne počakajo do konca pred-stave in potem poročajo, kakor da so videli ves komad. Ker je dramsko gledališče v groznem in obupnem položaju in bi ga kongres rad ščitil, me je odbor za avtorske pravice pozval, naj Vas, kot uglednega kritika naše države, naprosim, da se ude-ležite naše prihodnje seje, da nam pomagate s svojim svetom. In to zato, da ne bodo nekoč govorili, da je bila kritika v U. S. A. grobokop dramskega gledališča svoje dežele.« Osebo se je Mr. Sirovich izrazil v tem smislu, da bodo preiskave ko-misije najbrž zahtevale, da se kritika koncesijonira in da bodo morali kritiki polagati izpite. Razumljivo je, da so vsi kritiki to povabilo zavrnil. Najuglednejši ameriški kritik George Na-than od »American Mercury« je izjavil: »Sprejel bi povabilo, toda jaz bi se moral s kongresom sestati v Monakovem.« Eden izmed drugih je bil mnenja, da bi bilo treba podeliti koncesije najprej politikom in jih izprašati prej, preden bi on šel v Washington. Kritik Gilbert Gabriel je povabilo navidezno spre-jel, toda pripomnil je, da more potovati v Washington samo v času, ko drevje cvete. Kritik »New York Times« pa meni, naj se sestanek le vrši, ker bi tudi kritiki s svoje strani silno radi predložili kongresu par vprašanj glede njegove politike v zad-njih letih.

Londonška opera. Covent-Garden bo začelo vendarle svojo sezono, ki je bila zelo ogrožena. Toda mesto Bruna Walterja bo dirigiral Sir Th. Beecham.

Toseanini je ozdravel in se bo maja meseca peljal v Ame-riko, kjer bo priredil v Newyorku dobrodelni koncert.

Romain Rollanda je imenovala sovjetska akademija znanosti za častnega člana. Imenovanje sta podpisala Buharin in Luna-čarski.

English Peayers gostujejo v dunajskem Raimund-Theatru. Gostovanje so pričeli z Dellovo igro »Konec pesmi«, ki nam

slika justični umor nad morilcem in je nekako v sredi med družinsko in kriminalno dramo iz angleške sodobne družbe. Kritika posebno poudarja močno in izrazito realistično igro angleških gostov.

Wilhelm Buschov rojstni jubilej bodo praznovali v Hannoveru z uprizoritvijo njegovega edinega odrskega dela, z opereto »Stričnik na obisku«.

»Princeeska na grahku« je naslov Fr. Gottwaldove igre, ki spada med zadnje novosti dunajske »Komedije«.

Fr. L.

Alexander Duval (v aprilu 1787 do 9. jan. 1842). Ob uri, ko se omenja obletnica ameriške samostalnosti, zasluži nekaj vrstic tudi Duval, član Francoske Akademije, saj se je s 15 leti udeležil kot prostovoljec bojov za neodvisnost. Po dveh letih se je vrnil preko velike luže ter se jel baviti s stavbarstvom. Poleg tega je bil gledališki igralec in pisatelj, o priliki tudi geografski gravêr. Po kratkem zaporu med veliko prekucijo je bil izpuščen s svojimi tovariši, ki so potem nastopali v Republičnem gledališču. Več sreče je imel kot pisec nego kot glumec. Prvi njegov uspeh, *Edouard en Ecosse*, je vznemiril cesarsko cenzuro, ki je videla v tej komediji simpatije za Burbonce ter jo zabranila. Dal je na svetlo nad sto igrokazov, dostikrat z učinkom. Ali žal, nekaj je pozabil: da namreč umetnina živi po svoji obliki. Premalo je gledal na zgradbo. Veselo enodejanko *Héritiers* je napisal v enem dnevu. Še l. 1895. so jo na splošno zadovoljstvo ponovili. Osnovana je na La Bruyère-ovem stavku: »Kolikerkim zapustnikom bi bilo žal za njih prihranke, če bi po svoji smrti videli obraze svojih dedičev.« Po tem skeču je Belot pozneje razpletel roman *Le Testament de César Girodot*. Nekaj nadaljnjih naslovov: *Zaljubljeni Šekspir*, *Husiti*, *Mizar iz Livonije* itd. Zadnji dve leti je bil podjetni Bretonec popolnoma slep.

André Bellesort, ugleden gledališki kritik, je nedavno predaval o tem, da je za Drugega cesarstva na Francoskem teater najhrupnejši izraz narodnega življenja. Pouličnih demonstracij so se bili ljudje naveličali, vendar v Talijinem hramu so še čvrsto žvižgali About-u, opljuvali oba Goucoust-a, se topli ob predstavi Augier-ovega *Fils de Giboyer*. Povsod se je igrala komedija, v salonih in krožkih, po hotelih. Današnja strast za bridž se baje ne da primerjati s tedanjo vnamo za oder. Daumier je v *Charivari*-ju pogosto očital navdušene igralce samouke, ki se jim je služinčad posmehovala. V tej dobi so Dumas ml., Augier, Feuillet, Sardou, Meilhac dosegali uspeh v Vaudeville-u in Gymnase-u. Bellesort je prečital na novo vsa dela iz one dobe: malo je obveljalo. Sardoujeva *Famille Benoiton* se še ni postarala, *Dama s kamelijami*, »slab roman, ki ga je pozornica otela pozabe«, je s Polsvetom prišla do nas. Ako pomislite, da je svoje dni ves Pariz jokalo ob *Supplée d'une femme*!

Iz Ženeve. »Umorjena golobica...« Mar gre za razorožitveno konferenco, ki jo je Litvinov skušal pripraviti do molka s tem, da je zamahnil z bodalom po njej? Ne. »La Colombe poiguardée«, trodejanka, ki jo je te dni uprizorila pozornica Comédie, prikazuje patetično postavo princeske, ki jo je srep prekucuh iztrgal smrti. Prevrat družabnih slojev in src, razkroj slepe sproščene sile, zmeda, vonj po preliti krvi, prebujenje nagonske, sramežljive ljubezni, ki ostane vekomaj nepriznana, ta predmet si je izbrala Gaston Sorbets. Revolucija ni opredeljena ne po času ne po kraju, pa je tem hujša in bližja, ker ni omejena po zgodovini, mogoče jutrišnja revolucija — in zabodena civilizacija bo morda prevzela vlogo princese Marije Margerite... Odmevi te presunljive drame se čudovito strinjajo z donenjem naše negotove ure.

Iz Ženeve. Za Nočjo (La Nuit), v kateri zbuja Georges Oltramare v občinstvu skoro neznosen občutek tesnobe in bojazni, so dijaki z uspehom postavili na oder J. J. Bernarda Roy de Malosuié. Ta »zabava v 3 dejanjih« se vrši leta 2004. sredi družbe, ostarele pod trdokornimi postavami in pravili, nezmožne, da bi se premladila: sama ne vidi, da se duši in mre med puhlimi obrazci.

Maluzijo, otok v Tihem oceanu, so pred tri sto leti obljudili francoski naseljenci. Pod vplivom svojega diktatorja so v 20. stoletju pretrgali vse vezi s svetom. Noben tujec ne pristane več v Maluziji, drugače bi ga stalo glavo. Tedaj pa se prične njih prepadanje. Ali je J. J. Bernard imel na umu statistiko, ki pravi, da belo pleme nazaduje in da se Evropa stara? V Maluziji l. 2004. že pol stoletja prihajajo samo dekleta na svet, vsi moški so starci, razen Kralja, čigar zrelost pa tudi pojema. Suženj neizprosne Konstitucije, navezan na neštete podrobnosti ceremonijala, izraža svoje misli zgolj v Aleksandrincih, da poveča svoj okrnjeni ugled. V burkastih granesih našteva svoje skrbi svoji mladi ženi, obupani, da ne more oteti kraljestva. Toda francoski letalec, ki brez pristanka vrši promet med Luno in Zemljo, pade na obrežje, kjer se je igrala maluzijska kraljica s spremstvom. Pojavi se med njimi: ženske še nikoli niso videle mladeniča. Kraljica jih pošlje proč in uživa srečo ž njim... Kralj da tujca usmrtiti. Ko pa je minilo mesecev devet, se v palači rodi dečko. Ker je tujčev sin, zapade tudi krutemu zakonu. Pravda in obtožba zločinca, ki šteje tri tedne. Toda vse ženstvo v kraljevini se dvigne, da bi rešile ubogo dete in ga proglasile za kralja. Kaj pomeni ta otrok, ki bo rešil izžeto in izžito ljudstvo? Mar nastop nekih naukov, ki prihajajo od vzhoda? Toliko je gotovo, da je mladini šla ta igra jako od srca. Kaj si hočemo, z 20 leti smo bili vsi prekucuhi!

Le Bon Petit Diable (Vrli Hudiček) se imenuje v Parizu gledališče za otroke. Čez dan prireja ob četrtkih in nedeljah smešne igre, pri katerih dobi vsak poslušalec ob vstopu papirnato čepico s črnim obrobkom, da je podoben junaku iz slav-

nega romana gospe pl. Ségur-ove, rojene Rusinje. Ravnatelj Jož Bridge svetuje tudi staršem, naj se pokrivajo s takšno porredno kapico. Kadar občinstvu kak igralček, plesalček ali pevček posebno ugaja, dá ravnatelj znamenje za veselo vriskanje, nazdravljanje in ploskanje. Za višek priznanja tu pa tam vsa dvorana v taktu zatleska, po trikrat ali še večkrat: temu pravijo »bau«. Navdušenje na migljaj včasi zažene »občudovalni krik«: Roke se dvignejo v zrak in mlade prsi se svobodno razširijo, da se trese strop. Pesnikinja Gérard d'Houville vidi v tem ravnanju krasen zgled za šole, kjer naj bi se učenci tedaj pa tedaj na ta način odpočili od moreče negibnosti. Tako n. pr. bi dijaku, ki se je dobro odrezal, tovariši zagnali »hrup ljubezni«.

Michel Mourguet, igralec in dramatik Théâtre des Nouveautés je nedavno uprizoril trodejanko *Amitié*, ki jo je spisal gledališki igralec Mourguet, nov talent, poln mladosti, v kateri se ironija in neprisiljena rezkost spajata s prikrito otožnostjo.

Jardinier de Samos je naslov najnovejši Vildrac-ovi trodejanki, oživotvorjeni pred malo tedni. Ta zabavni vrtnar je posnet po noveli neznanega mi Lemontey-ja (1762 do 1826), ki je imel baje veliko slovstvenih in družabnih uspehov. Glavno sol, atiško sol, pa je prispeval avtor »Parnika Tenuity«, ko nas seznanja z zgodami in nezgodami vrtnarja Caulophyte-a (Kavlosada ali Kolerabarja), ki naj bi pomagal oplemenjenemu potniku Filoksenu. Ves umotvorček ima politično ozadje.

La Vie prodigieuse de Victorien Sardou je nova knjiga o dramatiku Sardou-ju. Njen pisec, Georges Mouly, je zasledil ter objavil tudi Sardou-jev rokopis *Carlin*, edini in doslej neznan roman tega plodovitega dramskega avtorja, ki se je pokazal pravega Rabelaisovca, celo v jeziku. Predočuje mladega bebca in njegovega učitelja: to je zabavno potovanje skozi šege in navade drugega cesarstva na Francoskem.

Gabriela Preissová, znana češka pisateljica povesti in novelic iz slovanskega seljaškega življenja, je 23. marca praznovala svojo 70letnico. Obdelovala je tudi slovenske koroške motive: taka njena povest je izšla že pred vojno v francoski zbirki »Mille nouvelles nouvelles«. Njeno umetnost označuje mehak, ženski realizem, ki zna marsikaj olepšati. Ostrejšje poteze razodeva v obeh slovaških dramah: »Gazdina roba« in »Jeji pastorkinja«, ki sta bili skozi desetletja tehtna zadeva češkega odra ter poslej križarita po svetu v obliki opere, to je Foersterjeva »Eva« in Janáčkova »Jenufa«.

J. Drinkwater: »Ptica v roki«. Ta angleški pisec ima celo vrsto dušeslovnih portretov iz angleške zgodovine. Iz drugega področja pa je gorenji igrokaz, ki so ga nedavno priredili tudi v Bruslju ter je s svojo šegavostjo in šaljivostjo močno zabaval

belgijsko občinstvo. Na francoščino ga je prevel in prikrojil Louis Piérard.

Sodobno italijansko pozorišče. Giulio Bragaglia je izšel iz futuristovskega pokreta in je 10 let vodil »Teatro degli Indipendenti«. Deluje tudi kot kritik in hodi gostovat kot režiser. Spomladi pride v Prago, zato ga je neki češki novinar posetil v Rimu. Bragaglia je izjavil: Svetovna gospodarska kriza ima na vesti smrt sodobnega gledališča. Snob je umrl po Italiji, Franciji, Nemčiji, Ameriki. Z njim je moral preminuti moderni teater. Snob je trojanski konj pri prvobornih nove umetnosti. Snob napolni hišo, če se igra kaj novega, nepoznanega. Snob kupuje novo umetnost. Glejte to Chiricovo sliko. Vredna je svojih 20.000 frankov. Danes ne dobim niti 500! Snob je mrtev, zato nimamo komu oddajati luksusa, gizde, potratnih izdelkov — umetnosti. Ni čudo, da sem moral zapreti svojo »Pozornico neodvisnih«. Deset let sem živel pod zemljo, dobesedno pod zemljo. Od dveh popoldne do šestih ali sedmih zjutraj sem bil dan na dan tamkaj: najprej skušnje, potlej predstave, potem pa ponoči kabaret. Od predstav se gledišče ni moglo držati, zato sem imel kabaret — kakor Wedekind — do rane zore. Ali zatem je prišla sprava z Vatikanom, smrt za ponočno življenje v Rimu. Vrli krokarji, pohajkovači, od katerih smo živeli, so morali v posteljo. Roma sacra — Bragaglio fregato, Rim je bil pobožen, Bragaglia pa na cedilu! Seve, posetniki mojega gledališča se niso marali izpostavljati spletkam in nevšečnostim. Razen tega sem bil od katakombskega življenja bolan. V teh 10 letih smo mi edini gojili sodobno gledališče: 170 novih, mladih igrokazov! Celo italijanskih! Iz zemlje jih je bilo treba priklicati. Dejal sem mladičem: »Pišite, pišite kaj novega, z napakami — mladina brez napak je dolgočasna — bomo uprizorili.« Pa se je zgodilo. Pred menoj si nihče ni upal spraviti Pirandella na oder. Jaz sem to storil. Aniante, Bacchelli, Casolino — celo abečedno novincev bi vam mogel naštet, vmes tudi znana imena kot: Marinetti, Tilgher, De Stefani. Naša pozornica je delala poskuse v nasprotju z drugimi odri, ki so trgovska podjetja. Bili smo res neodvisni. Nadel sem si nalogo, vrniti teatru njegov prvotni posel, napraviti iz njega zatočišče umetnosti, kakršni druge pozornice zapirajo duri. Igral sem tuje pisce, ki pač ne vlečejo. Ti so bili enakovredni z domačini, odločala je samo kakovost. Strindbergova »Sonata strahov« se je pri nas uprizorila tako kot Jarryjev »Ubu roi«, Potjemkinov »Black and White«, Achardov »Marlborough s'en va-t-en guerre«. Od Čehov je prišla na vrsto Čapkova »Makropulusova stvar« in nekaj Langerja sem kanil pridobiti.

Bistra glava. Mlada umetnica se skuša uveljaviti, vendar se ne odlikuje po prevelikem bistreu. Nekoč pripoveduje vpričo nje znanec dogodenco iz gostilne, kjer je vprašal počasnega natakara, ali ima krčnice. Natakara se je odrezal: »Grem in po-

gledam v kuhinjo.« — »Meni se to ne bi primerilo,« pripomni ljubezniva umetnica. — »Kako to da ne?« — »Ker jaz vselej na jedilni list pogledam, preden kaj zahtevam!« (Krčnice ali krtice so zabrekle žile na nogi.)

Moissi — pisatelj. Pred letom dni je Aleksander Moissi nenadno izjavil, da se misli posloviti od gledališča. »Kaj pa hočeš početi sedaj, ko boš imel toliko prostega časa?« ga je vprašal prijatelj Albert Bassermann. »Bodi brez skrbi! Ako mi pride kaj na pamet, napišem vsako zimo dve novi drami!« »Kaj pa, če ti nič v glavo ne pride?« — »Potem napišem samo eno.«

Gledališka kritika. Pesnik Alfred de Vigny je l. 1831. v »Revue des Deux Mondes« priobčil pismo o gledališču, kjer pravi med drugim: »Umetniško delo se more pretresati na tisoč načinov; vsakdo ima svojega; vsi so dobri, kadar izražajo vtisk, vsi so za pisatelje zanimivi in koristni, kadar izvirajo iz dobre namere. Ko bi jaz kedaj pisal za pozornico, bi rad slišal vse razgovore in vse samogovore vseh skupin v gledališču, da bi videl, kako se v zrcalih odražajo moje osebe, s kako barvo so zabarvane in kakšen glavni dojem je ostal večini v duhu.«

Opreznost. Na gledališki galeriji reče oče svojemu sinu: »Jožko, ne sklanjaj se tako naprej, sicer mi še padeš v parter, tam pa je trikrat dražje!«

Odličen potnik.

Pred 20 leti je potnik v alžirskem mestecu stopil v majhen hotel. Lastnik, bivši orožnik, mu pomoli vpisnik. Ko ga vzame spet v roke, zakriči: »Oh, gospod!«

»Kaj pa je, prijatelj?«

»Kakšna čast za moje podjetje!«

»Preprijazni ste.«

»Obvestiti bi me morali.«

»Čemu pa?«

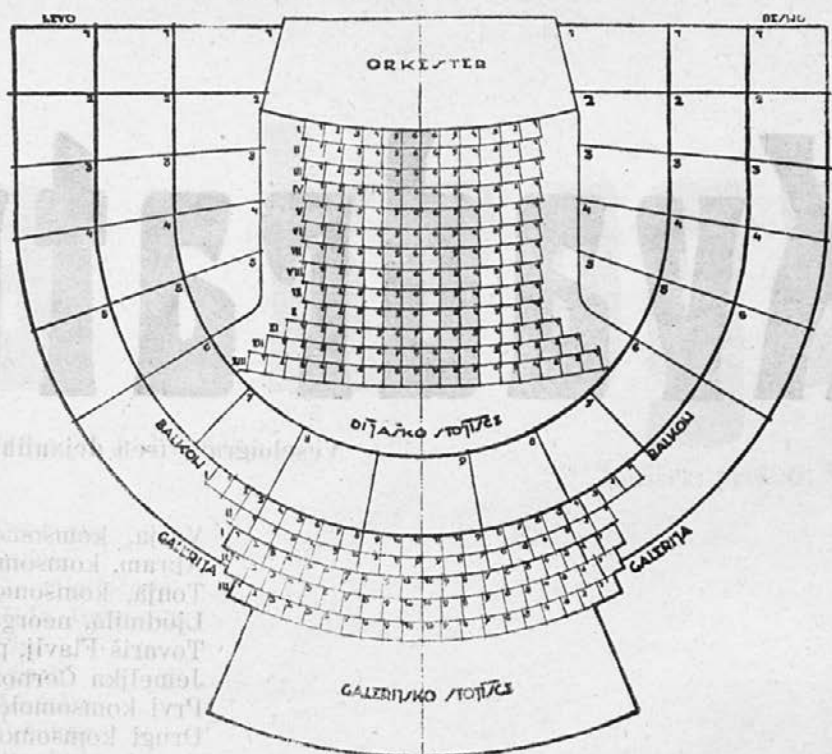
»Občinski svetovalec sem. Pri županu bi si bil izprosil dovoljenja, da bi vam bil poslal gasilsko godbo na postajo. Bil bi...«

Georges Courteline, znani komediograf, bil je namreč on, se je iz previdnosti odpeljal s prihodnjim vlakom.

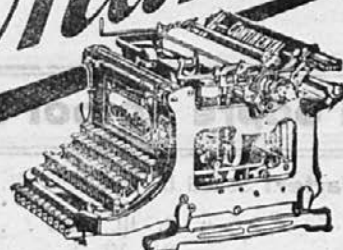
A. D.

RAZVRSTITEV SEDEŽEV V DRAMI

Continental

IVAN LEGAT

MARIBOR
VETRINJSKA 30
TELEFON INT. 24-34

LJUBLJANA
PREŠERNOVA 44
TELEFON INT. 26-36

kroga

Veseloigra v treh dejanjih. Spisal Katakajev. Prevedel J. Vidmar.

Režiser: prof. O. Šest.

Vasja, komsomolec	Gregorin
Abram, komsomolec, njegov	Tovariš
Tonja, komsomolka	Sancin
Ljudmila, neorganizirana	Gabrijelčičeva
Tovariš Flavij, partijski	Vida Juvanova
Jemeljka Černozjomij, pl	Plut
Prvi komsomolec	Lipah
Drugi komsomolec	Jerman
Prva komsomolka	Potokar
Druga komsomolka	Slavčeva
Saša	Kukčeva
	Murgelj

Komsomol Komsomolke.

Dejanje se vrši nedolgašnji Moskvi.

Blagajna se odpre ob pol 8.

Parter:	Sedeži I. vrste	Din 30
"	II. - III. vrste . . .	" 28
"	IV. - VI. " . . .	" 26
"	VII. - IX. " . . .	" 24
"	X. - XI. " . . .	" 22
"	XII. - XIII. " . . .	" 20

Lože v paru	Din
I. red	100
II. red	120
	70
	75
Peti ložni red	20
	25
	15

Začetek ob 8.

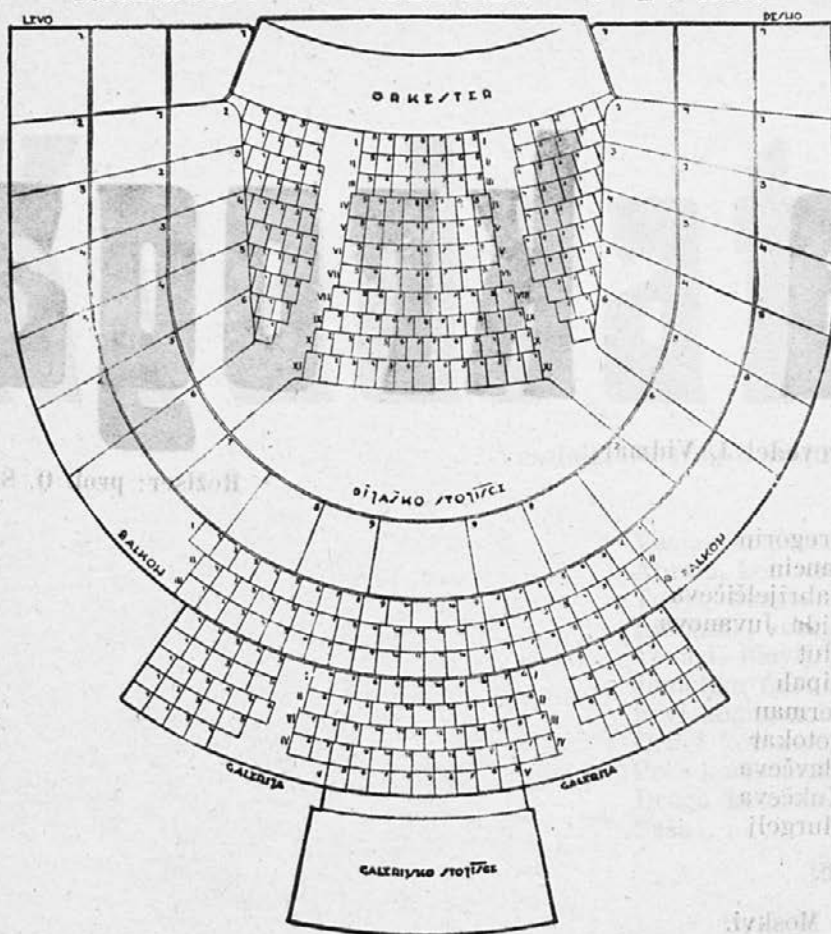
Konec ob 10.

Balkon:	Sedeži I. vrste	.	.	.	.	Din	22
	" II. "	.	.	.	.	"	18
Galerija:	" I. "	.	.	.	.	"	14
	" II. "	.	.	.	.	"	12
	" III. "	.	.	.	.	"	10
	Galerijsko stojišće	.	.	.	.		2
	Dijaško stojišće	.	.	.	.	"	5

VSTOPNICE se dobivajo v predprodaji pri gledališki blagovni hiši na opernem gledališču od 10. do pol 1. in od 2. do 3. ure

D

RAZVRSTITEV SEDEŽEV V OPERI

,RIBA‘ Ljubljana

Gradišče 7

trgovina z raznovrstnimi sladkovodnimi in
svežimi ter konzerviranimi morskimi ribami

Specijalna zajutrkovalnica vsakovrstnih rib - Vinotoč

Lastnik I. Ogrinc

Telefon 25-84